

slag, og hvis det skal omformes væsentligt, kan Projektet tænkes at komme i Fare. Det vil jeg imidlertid ikke haabe. Jeg havde ikke ventet, at Vandbygningsvæsenet vilde begynde paa en saadan Omprojektering. Ganske vist var der i Lovforslagets Motiver indført et Beløb til en Detailprojektering, men jeg troede, at det var, fordi man ikke vidste, at der forelaa Detailprojekter paa det Tidspunkt. Jeg mente, at der var andre Ting, som det var mere nærliggende den Gang at tage Vare paa end at tale herom, og mente, at naar dels Vandbygningsvæsenet, dels Ministeren blev opmærksom paa, at der forelaa et indgaaende og fortrinligt Detailprojekt, udarbejdet af Kommissionens ledende Ingeniør, vilde man ikke begynde at gøre dette Arbejde om igen. Men det synes at være Tilfældet. Jeg tror at turde sige, at ganske vist har Vandbygningsdirektøren Ansvaret for Institutionen, men jeg tror dog, at det snarere skyldes underordnetes Ærgerrighed indenfor Institutionen, at man vil, at Vandbygningsvæsenet absolut skal sætte sit Præg paa disse Havne, og derfor lave om paa dem. Meget kan man nu ikke forandre paa disse Molekonstruktioner uden at komme i Strid med Loven. Jeg nødes til her at udtale, at med nogen særlig Tillid fra Rigsdagens Side kan man heller ikke møde en saadan Omprojektering. Vestkysthavnsspørgsmaalet er, naar vi endelig skal ind paa det, ikke løst i Tillid til Vandbygningsvæsenet. Det er løst i Mistillid til Vandbygningsvæsenet. Dette har nærmest holdt Spørgsmaalet nede. Saa sent som ved et Møde i Fredericia i 1914 udtalte Vandbygningsdirektøren, at det private Lovforslags Løsning vilde koste 50 Mill. Kr., og Ministeren henholdt sig siden dertil her i Tinget og erklærede, at det vilde koste 40 Mill. Kr. — da var Summen altsaa dog blevet noget mindre. Det var efter Datidens Priser, og Ministeren erklærede, at han maatte holde paa, at det Projekt, som vi private Lovforslagsstillere havde indbragt, ikke var finansielt holdbart. Det viste sig dog at være det, og det er dokumenteret gennem den udførlige Detailprojektering, som foreligger. Nogen Ære af denne Sags Forhistorie har Vandbygningsvæsenet ikke indlagt sig. Det har det maaske heller ikke i et saadant Spørgsmaal som Hvide Sande. Derom udtalte selve Ministeren, at Vestkysten burde ikke være en Forsøgsmark for Vandbygningsvæsenet. Men vi vilde nødigt føre Krig med Vandbygningsvæsenet, og Vandbygningsdirektøren blev en loyal Medarbejder i

Kommissionen. Han blev dens Formand, og han har været med til at godkende alle Projekterne. Han maa ogsaa være vidende om, at der foreligger et Detailprojekt, og det forbavser mig derfor, at han nu vil være med til at omprojektere og forlange en Ingeniør mere netop til det. Jeg vil foreslaa, at man nægter Bevillingen til denne Ingeniør, i alt Fald til vi faar at se, hvad Meningen er med det hele. Jeg vil inderlig haabe, at Ministeren gør, hvad han kan, for at faa disse Arbejder hurtigt forberedt og sat i Gang. Fiskeriet har vist megen Livskraft og Udviklingsmulighed. Vi maa huske paa, at disse 58 Mill. Kr. er overvejende Nettoudbytte, saaledes at det i Virkeligheden er en betydelig Gevinstforøgelse for vort Land, og Fiskerbefolkningen er nu kommet til at tælle 20,000 Mennesker. Det har derfor stor national-økonomisk Betydning for os, og skal vi staa rustede efter Krigen til at holde vort Lands Økonomi oppe, forekommer det mig, at saa vil netop Havnene være et vigtigt og væsentligt Led i dette Arbejde.

Jeg skal derefter sige nogle faa Ord om Fiskernes vanskelige Stilling. Der har været talt meget herinde om mange Erhvervs og mange Samfundsklassers vanskelige Stilling, men særlig Fiskeriet er for Tiden umaadelig vanskeligt stillet. Fiskerne kan ikke udføre nogen Fisk af Betydning, de kan ikke sejle, de mangler Petroleum, de kan ikke fiske noget videre. De har Gang paa Gang beklaget sig over deres vanskelige Stilling, indgivet Andragende til Landbrugsministeriet om at blive hjulpet bl. a. ved Fastsættelse af Maksimalpris for de Artikler, de skal bruge. Det er ikke lykkedes, lige saa lidt som der har været Tale om Tilskud, hvilket dog maaske gaar i Orden. I Norge har man for længst faaet en Maksimalpris paa Fiskeriartikler, og her i Landet har Regeringen dog ellers ikke været fremmed for Indførelse af Maksimalpriser. Det synes derfor noget mærkeligt, at den ikke har kunnet indføre dem overfor dette Erhverv. Fiskerne fik i sin Tid Tilskud til den hjemlige Fiskeordning til Nedsættelse af Maksimalprisen paa Fisk. Det havde maaske været mere nødvendigt, at de havde faaet det nu. Nu synes man ganske vist, at de har tjent meget i Fjor, 58 Mill. Kr., men der er 20,000 Fiskere, saa det bliver ikke en Gang 3,000 Kr. til hver; saa ringe har i Virkeligheden disse Folks Fortjeneste været i Fjor, og da de nu ikke tjener noget nævneværdigt i Aar, vil der blive stor Nød i en meget stor Del af Fiskerbefolkningen. De har